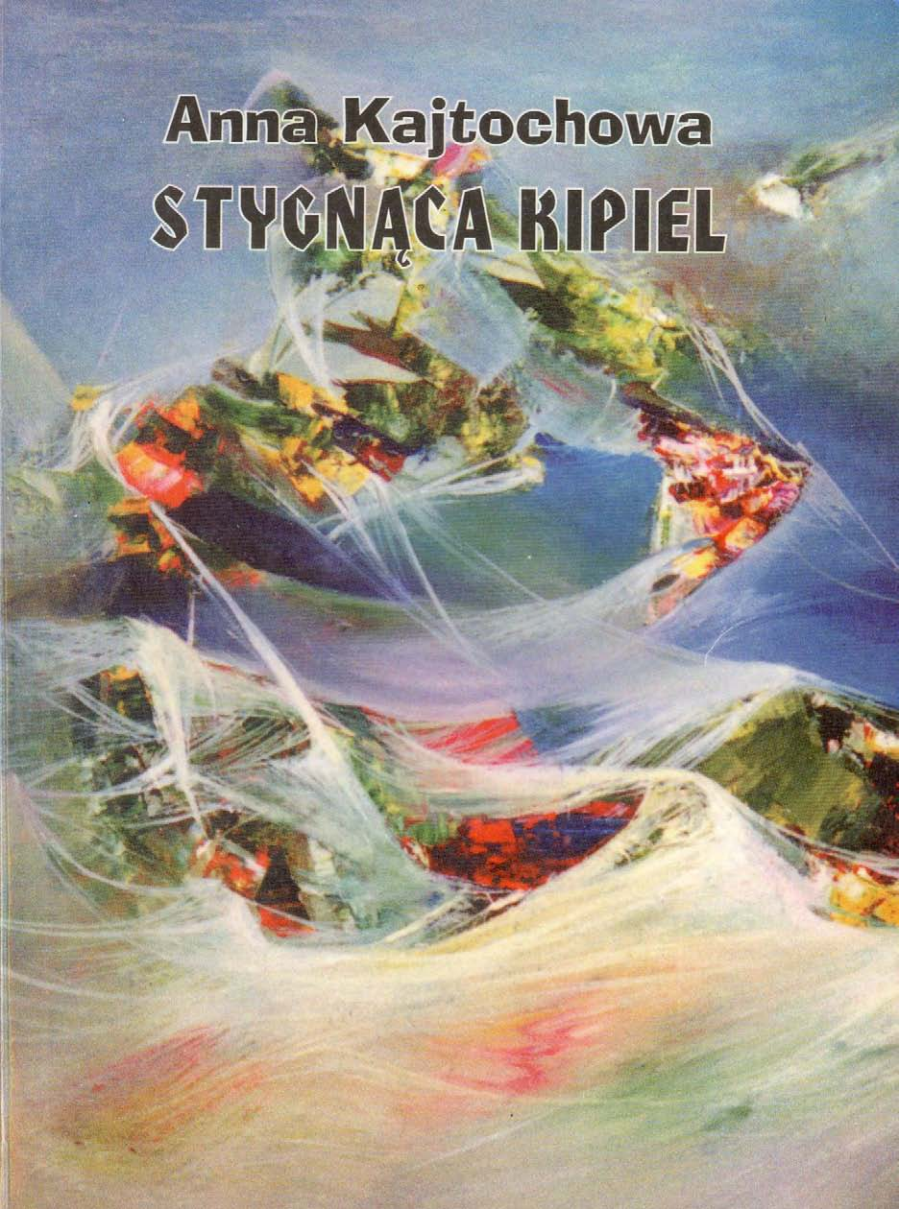

Anna Kajtochowa
STYGNĄCA KUPIEL

Anna Kajtochowa

Stygnała kipiel

PiT
WYDAWNICTWO
Kraków 1995

© Copyright by Anna Kajtochowa, Kraków 1995

Projekt okładki: **Antoni Dudek**

Na okładce wykorzystano fragment obrazu

Roxolany Pryjmy-Tamioły „Potop”

Redakcja: **Jacek Tomiak**

Redakcja techniczna: **Piotr Drapa**

ISBN 83-86219-08-4

Wydawnictwo PiT w Krakowie

Skład: PiT, Kraków

Druk: BZG, Bolechowice 220

***

Dobre dłonie Marii
w ołtarzu Wita Stwosza
błogosławionym gestem
niosą spokój
udręczonym zgryzotą lękiem
i poczuciem winy
błogosławiają
wiernych wątpiących
i nękaną niewiarą
rozjaśniają oczy
nadzieją
na tym łez padole
choć nikt
z wpatrzonych
w pochyloną głowę Matki Chrystusa
żywym do nieba
nie wstąpi

Listopad 1993

***

Powiało wiedeńskim walcem
nad wieżą
katedry Świętego Stefana
Jakże wyniosłej
w tłoku nisko stłoczonych kamienic

W muzealnych koronkach wnętrza
plejada gwiazd najpierwszej jasności
Rembrandt Rafael Tycjan Rubens
Breugel Dürer Velazquez
z pochurną Infantką
w średniowiecznej bombce
która znowu wróciła do łask mody
i poszerza biodra niemieckich Frauen
angielskich miss, francuskich mademoiselles
i wszystkich kobiet świata
szukających chłodu
pod czasami parasoli
ulicznych kawiarni

W Hoffburgu gwar
pałac cesarzy obłączony
zwykli zjadacze kanapek
uwieczniają się na tle
aż ze zgrozy jeży się etykieta

Tylko konie kiwają głowami
nad marnością przemijania
Z cesarskich powozów
małe Murzyniątka rzucają papierkami

14 V 1993

***

W ciepłe deszczu
w tchnieniu burzy
maleją troski
łagodnieją sprawy
tylko
pustka dźwięczy
i chichocze zgryzota
ot, zwykły odbłask
chmurnej codzienności

27 IV 1989

V

***

Płaczą
ścięte drzewa
nad Oborami
gdy księżyc krąży
ponad śpiącym stawem
szkoda
że nowe
nie może być
starym

28 VIII 1988

***

Pamięci Danuty Szymańskiej

Twoja piękna twarz
Madonny od Aniołów
rzeźbiona miłością
do świata i ludzi
pochylona pod ciężarem
    włosów
i niedostatków dnia
nagle zmroczniała
19 marca
zgasło wewnętrzne światło
poszarzał dzień
Twoją twarz
zamknęła
moja pamięć

20 III 1993

***

Nie wiem
ile błąka się we mnie
cudzych myśli
Ile ich zmartwychwstaje
w moich własnych
Stąd wieczne marzenie
o samoródtwie

***

Pada śnieg
kroplami ciszy
na mokre plamy asfaltu
czarne kominy
dachów z naprzeciwka
w obrysy drzew
z pękającymi pąkami
w letnią zimę
pada
biała cisza
dzwoni w uszach
wspomnieniem dzieciństwa
o przedwiośniu z płatami lodowca
nad ukrytą w gęstwinie śnieżyczką
uśpionym w jarze zawilcem
i niebieską przylaszczką
w sąsiedztwie jałowca
mokra cisza
nad wieczorną ulicą
niesie zapach i obraz
przecież
bezpowrotny

***

Człowiek
po spotkaniu ze śmiercią
inaczej myśli
i inaczej czuje
    jest kroplą wody
    pod mikroskopem
    sterylnie czystą
    laboratoryjną ciszą
    ściśłą dokładnością
    aptekarskiej wagi
samotną wieżą
i wiszącym mostem
lodowym soplem
i gorącym źródłem
lotnym motylem
i ciężkim metalem
nieodkrytym lądem
i bezmiarem wody

Tyle widzi
nowych możliwości
ile niemożności
spełnienia tego
co można

dokonać samemu
i już na własny
wyłącznie rachunek

***

Pamięci Jana Bolesława Ożoga

Pokorny Pielgrzym
z głową w zapachu
polnych ziół
I welonie młodej panny
jabłoni

żył szybko
starzał się powoli
pełen sobie tylko wiadomych
tajemnic nieba
zieleni wichru wody
semper fidelis
Ziemi

26 czerwca 1991

Samotność w sadzie

cukrem pudrem
obsypane wiśnie
na obrzeżu
białe brzozy
anioły
z rozpostartymi
skrzydłami
pilotują
lot pociągu
puste godziny
prószą
popiołem

Połowanie na kręgowce

W przedziałach łowcy
z siatkami na wysokich kijach.
Kiedyś chwymano w nie motyle.
Teraz w pułapce
znajdą się żaby
lub wszystkie inne kręgowce.

A może żaby
będą łowić ludzi?
To też kręgowce.

Kręte są ścieżki ewolucji

Kalwaria. 30 V 1992

***

Jakże żyć na ławie
oskarżonych pod ciężarem
cudzej śmierci
której mogło nie być
gdyby samemu upaść
pod celnym ciosem kamienia

Kraków, 23 IV 1991

***

Można schłodzić uczucie
jak mleko czy inny płyn
ale to nie znaczy
że zmieni się jego istota
dalej mleko pozostanie
mlekiem
a woda wodą
zanim
nie zamieni się
w lód

8 IX 1991

Fasolka

Kadrujemy
z biegiem lat
pewne fragmenty
naszych życiorysów
Tak i ty
wyłuskałeś ją
ze swego życia
jak fasolkę
z bezpiecznego
strąka

20 III 1989

***

Pamięci Janusza Gaudyna

jakimż cierniem
Przyjacielu
Cię zraniono
Jakież strzał ugodził
odśloniętą skroń
Jakież piorun
strzaskał
Twą dębową siłę
żeś wichrem
wypadł z wieży
sercem budowanej
i bezskrzydłym kształtem
objął bruk

Wiosenne nastroje

W Rzymie skazańcy
idąc na śmierć
składali Furiom w ofierze
narcyze
i wieńczyli nimi
obficie swe torsy
aby narkotyczna woń
łagodziła ból ukrzyżowania

a we mnie
białe gwiazdki z kryzą
w czerwone punkciki
budzą nadzieję
a ich zapach
nową miłość
nie dziwcie się zatem
że parafrazując Wierzyńskiego
nóżki narcyzów całuję

Kwiecień 1993

***

Drzewa pełne snu
tylko
w suchych oczach
strzępy dnia
tykanie ciszy
szum mroku za oknem
nawet ptaki śpią
„a ja nie mogę sama spać”
panie kolego
i muszę w ciszy
nagiej trwać
nie wiem dlaczego
głupia piosenka
plącze się
w brzasku dnia
a noc bezsenna
ciągle trwa

7 VI 1986

***

Oswajanie przestrzeni
nie ma nic wspólnego
z głaskaniem kota
nawet tresurą psa
główna rola przypada nam
architektom wnętrza
powołanego z niebytu
i skazanego na rozpad
przestrzeń do wypełnienia
na mgnienie ułamka sekundy
we wszechświecie
A najciekawsze że
mieści się w niej
i głaskanie kota
i tresura psa

8 VI 1993

Wołanie zza chmur

kryształowy dźwięk
wiatru a może deszczu
wezwanie do lotu
a może ucieczki
albo tęsknoty do
czego względnie za kimś
kogo nigdy nie było
i nigdy nie będzie
kto jeszcze się nie urodził
lub zamilkł za życia

I to wołanie zza chmur
zza oceanu
tak mocne że odrywa
od ziemi od nieba
od ognia od wody
wołanie trawy wołanie błyskawicy
wołanie pioruna i laserowej wstążki
zimnego płomienia
gorącego lodu
i wszystkich kontrastów
jakże licznych w doczesności
milknącej nagle muzyki
stygnącej kipieli
stężonej perfumy
Nagle ucichnął odbiornik radiowy

Straszna ze mnie konserwatystka

Podziwiam ludzi
ufnie przyjmujących
dar serca z rąk kardiologów
Natomiast nie wiem
jak nazwać coś
co każe mi trwać
przy moim sercu
mojej wątrobie
moim mózgu
choć to wszystko
wymaga wymiany
Czyżby rzecz w tym
by nie stać się
grającą szafą
i składem części zapasowych
ułożonym na podstawie
katalogu danych
w magazynach roztrzaskanych
pojazdów i ciał
montowanych dłońmi
genialnych chirurgów
w wehikuły pędzące
ku niewyobrażalnej wieczności?

Straszna ze mnie konserwatystka

***

coraz głośniej krzyczy
moje milczenie
w zawierusze
różowo kwitnących drzew
w spalinach alei
i jednakowo spotniałych bluz
na chodnikach
aż ciasnych od dziwacznie
wykrzywionych butów
w niepokoju
rozwiewanego czaru styropianu
nad cieniami fabryk
i tłumem
opuszczonych rąk
z czarnymi teczkami
w ciszy kątów
dyszających upałem
i pustką

ten krzyk dławi
ale już nie boli
ból jest tylko
dla żyjących

Trasa

Niebieski dom
tonie
w złotordzawym
listowiu

Kasztanowy koń
zakwitł
ogniem
w słonecznej
smudze

Cierniami sterczą
olbrzymki kopice
Krwawo zapłakała
winorośl na płocie

Horyzont zatapia mgła

Cyganie

na dźwięk słowa
zamyka się cisza
tabun wozów
cwałuje w niepokój
ucho czujnie
łowi każdy szelest
    ale kotty
    śpiewają pyrami
    ale las się
    u nóg moich
    łasi
    ale kora
    smagłością
    barwi skórę
        i twarz

tańczą duchy
w uroczyskach
tańczą gwiazdy
przy ogniskach
tańczy para
w końskich pyskach

tabor rusza w świat

***

Oglądając grafiki Goi

„Gdy rozum śpi
budzą się upiory”
i ten najgroźniejszy
który mieszka w tobie
choćbyś go nawet
na wieczność oswoił

***

artysta średniowieczny alchemik
warzy ze słów w kotle wyobraźni
napoje omamy
tka ze snów baloniki uczuć
latawce obrazów
w wazie niepokoju
osadza kruszec myśli
grudki doświadczenia

***

Pamięci Teresy Truszkowskiej

Przemierzałam z Tobą
ścieżki wyobraźni
i tę wiodącą
do szklanki z niedopitą herbatą
przy pożegnalnej rozmowie
i tę do ławeczki
przed domem
prześwietloną smugami
letniego słońca
które nagle rozbłysło
nowym wierszem i nadzieją
i tę od greckiego partenonu
do ulubionej metaforyki
anglosaskiego poety
Tyle lat przyjaznych słów
i myśli
nagle spopielających ścieżek
zamkniętych pamięcią

Kraków, 2 V 1992

Obraz

Tło jakby w czerni.
Pośród pulsującej światłem
bieli brzoź
siwieją liście grabu.

***

Wokół ogniska ludzki krąg
tak bliski
jak ogień daleki
tak tajemniczy
jak las
ostro rozcinający mrok

Szklarska Poręba, maj 1993

Rozmowa z Daniłą

Nie zamierzam żegnać przyjaciół
tym bardziej wrogów
ostatnim spojrzeniem
dotknę mroku
pełno w nim
oswojonych mgieł
korzeni drzew
owadów w cętki
i widziadeł
Tak pożegnam
swoją noc
Po niej nie obudzi się dzień

Szklarska Poręba, 18 V 1993

***

Ani wina
ani kara
po prostu los
spada jak sęp
toczy jak czerw
i już wszystkiego
masz dość
nigdzie nie umkniesz
dokąd się schowasz
przelotnyś w swym domu gość
przeminiiesz
jak wiosna i lato
przeminiiesz
jak jesień i zima
Nikt tego zmienić nie zdoła
nikt rzeki czasu
nie wstrzyma

19 marzec 1988

***

Cmentarne drzewa
cmentarna cisza
cmentarny spokój

Nawet ptak
śpiewa cmentarnie

***

Sekstusowi Propercjuszowi
(ok. 47 - 16 p. n. e.)

Jak to się dzieje,
że spotykamy się
myślami po dwu tysiącach lat?
Że twoje słowa
spośród miliardów innych
nagle znalazły
drogę do mej wyobraźni
i zajaśniały
pełnym sensu blaskiem
w popiołach przeszłości?
„Miłość jest sama dla siebie
najsilniejszą karmą”
„Nie wszystko ze śmiercią się kończy”
I „Przestań, Paulusie,
mój grób niepokoić łzami” –
Tymi słowy
pragnę niekiedy przemówić
do żegnanych w alejkach cmentarnych:
tak bardzo nierzeczywiste
i przypadkowe wydaje się
ich odejście.

Październik 1993

Signum temporis

Szarym ludziom
odbiera się nie tylko twarze
także pamięć o przodkach

Marzec 1994

***

Wzgląd na przyzwoitość
nie może hamować
dążenia do prawdy
choć zdarza się
i inna kolejność

Marzec 1994

Parabola

Stygnie czas
niewidocznie więzi muchę
niesytą zalataną bzykającą
wiecznie kołującą
Teraz leci
coraz niżej
niemrawo macha skrzydełkami
I ona zastyga w czasie

Maj 1994

***

Pamięci Jerzego Fiutowskiego

Jesteś wśród nas
przyjaciel
doradca
przewodnik
w skomplikowanym świecie
laboratoriów specyfików
wyroków i nadziei

Na sygnale
śpieszący do
w skupieniu pochylony
nad materią słowa
aby nadać
właściwy mu kształt

Wieczorna rozmowa
zrobię jeszcze to
zrobię jeszcze tamto
jutro się spotkamy
Do zobaczenia
Do jutra

I oto jutro-dziś
twarz bez uśmiechu
dłoń bez ciepła
głos zawieszony w przestrzeni
pusta kartka bez słów

***

cząstki dnia
cząstki pragnień
cząstki różańca
wirują tęczowo w mroku
rozszczerzone
pryzmatem kryształu
modlącym
jawi się świat
barwną uludą
jak nadzieja
w nieuleczalnej chorobie
jak ulga
w nieustającym cierpieniu
agnostycy
beznamiętnie
chłoną piękno

1994

***

Miedziane czoło
ma to do siebie
że nigdy
się nie opala
ani nie rozjaśnia
co najwyżej
pokrywa je śniedź
Ostatnio moda na
zaśniedziałe czoła
Bielą czarne barany
i czernią
białe owce

Podobno czczą historię
jak to miedziane czoła.

8 VIII 1994

***

Oj przeszłoby się przeszło
raz jeszcze najbogatszą drogą świata
wysadzaną diamentami szronu
skrzącego w świetle księżyca
Tylko że śnieg przestaje w grudniu padać
i księżycowi niesporo wychynąć
z zalegających niebo
deszczowych chmur

14 XII 1994

***

U narodzin dnia
lampy jakby słońcem świecą
a uśmiech brzozy
rozjaśnia brzask
Ptaki po ludzku
się skarżą
na przymrozkowy los
I tylko ziemia
czeka stęskniona
na śnieżne
zimy ramiona

Borków, 6 XI 1994

***

Piosenka białej brzozy
nic nie traci
na swojej świeżości
choć wieki
dzielą ją od narodzin
piosenka białej brzozy
poczęta z zachwytem
nad światem
i jego
wiecznym trwaniem

14 IX 1994

***

Pamięci Danuty Rybarczyk

Jeszcze jedna rozmowa
której nie będzie
jeszcze jeden telefon
skreślony w notatniku
jeszcze jeden
zamknięty życiorys
jeszcze jedna pustka
nie do zapełnienia

zostało ciepło twych dłoni
sylwetka postaci
w załomie ulicy
stałe krzesło w klubie
stolik w kawiarni
papierosy z kraja
sterta szpał
na biurku
plan niewypełniony
nadchodzi dzień
bez ciebie

***

Na marginesie pewnej dyskusji

Samotność to odchodzenie
zamglone kształty
i milknący dźwięk
samotność to oczekiwanie
na coś co przyjdzie
jak odległy gong
i zamierający dzwon
Samotność to słabość
ale i siła
to inny rodzaj trwania
ponad czasem
ponad ludźmi
ponad sobą
w nieokreślonej
nie do ogarnięcia
przestrzeni
wiecznej jasności
której nie osiągnie
mrok

25 XII 1994

***

Kiedy grudniową nocą
brnęłam w zaspach
by zdążyć z Ojcem
na wigilijną wieczerzę
w odległej
leśnej sadybie
łasił się do mych nóg
odwieczny strach przed wilkami
nie mogły mnie dopaść
ani one ani żadna
zła przygoda
moja dłoń bezpiecznie tonęła
w twardej prawicy Ojca
jedynej ostoi
w dalekiej drodze
do ciemnego lasu
i osypanej diamentowym księżycem
przydrożnej choiny

14 XII 1994

***

Coś na kształt
dylematu:
ważniejsza biologia
czy moralność?

Obory. 27 VIII 1988

***

Pewien
wieczór autorski
Jalu Kurka

Wstrzymuje w biegu
rozpędzony
Wielki Wóz
ustawia na szczycie
surowej skały
tkniętej
grotem
zbójcy Janosika

nakazuje lot
urwistym żlebem
prosto
w Mleczną Drogę
i stygnącą ciszę

Maj 1988

***

Bóg Ojciec
na witrażu
wizjonersko wznosi
wszechwładną dłoń
wskazuje
czas narodzin i śmierci
Zależnie od kąta
padania światła
i spojrzenia widza
przy chrzcielnicy
widać tęczę
przy katafalku
ostateczny sąd
Niestety
punkt widzenia
nie od nas zależy

1994

***

Pamięci Bogusława Sławomira Kundy

Tak głęboko krył serce
za kolcami jeża
że odstonił je
dopiero grób
otwarta rana ziemi
I trumna
która zamknęła przymierze
trudnego życia
ze śmiercią

Czerwiec 1991

„Koniec naszego wieku”?

Otwarta rana
w murze kamienicy
poszarpane kamienie
na cmentarnych ścieżkach
zalewane nienawiścią
prawdy Ewangelii

A pamięć ciągle trwa
i w którymś pokoleniu
załśni szczerym złotem
spod pokrywy błota

Listopad 1992

***

Gdy przestanę
dziwić się światu
zacznę
dziwić się sobie

***

Ptaki wracają
do gniazd

A jeśli
gniazda nie ma?

Bezsenna

Pełnie pajak snu
rozpięty
na siatce nocy
Okrutny
jak miniony dzień

***

Czymżeż poezja?
Moim bólem,
Moim lękiem
I moją nadzieją

24 X 1985

***

Jest mi smutno
usłyszałam
swój samotny głos
w gwarze ulicy

Maj 1988

***

Pamięci Tadeusza Śliwiaka

Coraz bardziej odległy
rozpaczliwie krążyłeś
dawniej wydeptanymi ścieżynkami
byle bliżej znajomych miejsc
Coraz bardziej obcy
Ignąłeś do ledwie poznawanych twarzy i rąk
Luki pamięci
zapełniałeś przecież
czytelnymi gestami
Do końca nie dałeś się zamknąć
w klatce samotności
Wyrwałeś się z niej nocą
i ruszyłeś
na ostatnie spotkanie
ze śmiercią

5 XII 1994

***

Jedyną oczywistością
której tak do końca
nie sposób pojąć
jest śmierć

***

Istotę Dobra i Zła
kryje diament.
Nie da się
jej odkryć
bez rozbicia.

✓

1994

Homo religiosus

na co dzień
oddycha mirrą
pozbawiony złota

61 1994

***

Cieszysz się każdą minutą.
Czy także tą, w której
złamałeś rękę?

***

Naiwnym
    ku przestrodze:
Niełatwo nosić
serce na
    dłoni
kiedy się kuleje

***

Wzleciał ptak w niebo
zawisnął w błękicie
i spada jak pięść

***

Silnym ku rozwadze:
Każdemu bokserowi
grozi nokaut

Skazany

Stefanowi Szymkatowi

Spalonymi skrzydłami ćmy
chwyta pustkę
                    cichnących dni
ślepych dłońmi liczy
                    uciekające
                    minuty
                    sekundy
dni
                    krople wody nad ogniem
noce
                    szorstkie łodygi chryzantem

zasypia
kamienny nagrobek
jeszcze żyjących oczu

Verdun

Kulą i krzyżem
wbita w ziemię młodość
życie rozerwane na strzępy
i pamięć zagazowanych zabitych
trzech i pół miliona żołnierzy
trzystu na metr kwadratowy
obliczył komputer
odarte z ciała kości
odarte z kory drzewa
i milczenie
• na drzewach nie zaśpiewał odtąd
żaden ptak
choć pokryła je zieleń
Nie śpiewają ptaki
i nie tańczą ludzie
choć minęło siedemdziesiąt
lat

10 VII 1991

***

Posiwały brzozy
oszroniały wierzby
nad mogiłą mego Ojca
żołnierza trzech wojen
który nie doczekał
ani orderu
ani szczytnego miana kombatanta
choć walczył
po słusznej stronie
w 1920 roku
I tak o słuszności
nie decydują ordery

Sierpień 1993

***

Chciałabym
oprawić bursztyny
Zamknąć w srebrze
pojedyncze ły

Spis treści

*** (Dobre dłonie Marii)	3
*** (Niebywale ciężko)	4
*** (Powiało wiedeńskim walcem)	5
*** (W ciepłe deszczu)	7
*** (Płaczą)	8
*** (Twoja piękna twarz)	9
*** (Nie wiem)	10
*** (Pada śnieg)	11
*** (Człowiek)	12
*** (Pokorny Pielgrzym)	14
Samotność w sadzie	15
Polowanie na kręgowce	16
*** (Jakże żyć na ławie)	17
*** (Można schłodzić uczucie)	18
Fasolka	19
*** (Jakimż cierniem)	20
Wiosenne nastroje	21
*** (Drzewa pełne snu)	22
*** (Oswajanie przestrzeni)	23
Wołanie zza chmur	24
Straszna ze mnie konserwatystka	25
*** (coraz głośniejszy krzyk)	26
Trasa	27
Cyganie	28
*** (Gdy rozum śpi)	29
*** (artysta średniowieczny alchemik)	29
*** (Przemierzałam z Tobą)	30
Obraz	31
*** (Wokół ogniska ludzki krąg)	31
Rozmowa z Danielą	32
*** (Ani wina)	33

*** (Cmentarne drzewa)	34
*** (Jak to się dzieje)	35
Signum temporis	36
*** (względ na przyzwoitość)	36
Parabola	37
*** (Jesteś wśród nas)	38
*** (cząstki dnia)	40
*** (Miedziane czoło)	41
*** (Oj przeszłoby się przeszło)	42
*** (U narodzin dnia)	43
*** (Piosenka białej brzozy)	44
*** (Jeszcze jedna rozmowa)	45
*** (Samotność to odchodzenie)	46
*** (Kiedy grudniową nocą)	47
*** (Coś na kształt)	48
*** (Pewien)	49
*** (Bóg Ojciec)	50
*** (Tak głęboko krył serce)	51
„Koniec naszego wieku”?	52
*** (Gdy przestanę)	53
*** (Ptaki wracają)	53
Bezsensowność	54
*** (Czymżeż poezja?)	54
*** (Jest mi smutno)	54
*** (Coraz bardziej odległy)	55
*** (Jedyną oczywistością)	56
*** (Istotę Dobra i Zła)	56
Homo religiosus	56
*** (Cieszysz się każdą minutą)	57
*** (Naiwnym)	57
*** (Wzleciał ptak w niebo)	57
*** (Silnym ku rozwadze)	58
Skazany	59
Verdun	60
*** (Posiwiaty brzozy)	61
*** (Chciałabym)	62

Anna Kajtochowa urodziła się w Brzozowie. Ukończyła Uniwersytet Jagielloński, a następnie pracowała w gazetach i czasopismach krakowskich. Napisała dotychczas dwie, niezwykle serdecznie przyjęte przez czytelników powieści: „Babcia” i „Tamten brzeg”, w których narratorka wraca pamięcią do okresu dzieciństwa, spędzonego w małym miasteczku u podnóża Bieszczad. Jest także autorką kilku oryginalnych tomików poetyckich; przypadają one do gustu zwłaszcza miłośnikom wierszy prostych, ukazujących przeżycia ludzi, zmuszonych do wyboru między wartościami, znajdujących się w granicznych sytuacjach życiowych, stojących przed tajemnicami życia i śmierci. Są to zbiorki: *Sytuacje*, *Krawędź*, *Uroda tarniny*, *Sytuacje II*, *Usiłowałam być człowiekiem*, *Krzyk lelka*.

Stwierdzenie białej zawiera wiersze z ostatnich lat